

Sygn. akt: I C 484/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 stycznia 2015 r.

Sąd Rejonowy w Nysie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	Sędzia Sądu Rejonowego Dobrawa Michałowska
Protokolant:	sekr. Sądowy Dorota Luboch

po rozpoznaniu w dniu 15 stycznia 2015 r. na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Fundusz Inwestycyjny Zamknięty Niestandaryzowany Fundusz Sekurytyzacyjny z siedzibą w W.

przeciwko R. K.

o zapłatę

I. powództwo oddala,

II. zasądza od powoda (...) Fundusz Inwestycyjny Zamknięty Niestandaryzowany Fundusz Sekurytyzacyjny z siedzibą w W. na rzecz pozwanego R. K. kwotę 197 zł (sto dziewięćdziesiąt siedem złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

I C 484/14

UZASADNIENIE

Powód (...) Fundusz Inwestycyjny Zamknięty Niestandaryzowany Fundusz Sekurytyzacyjny w W. pozwem z dnia 31 grudnia 2013 r. wystąpił przeciwko R. K. o zapłatę kwoty 597,50 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 1 stycznia 2014 r. do dnia zapłaty.

Uzasadniając żądanie, powód wskazał, że wierzytelność wynika z tytułu umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych zawartej z wierzycielem pierwotnym – (...) S.A. w W.. Powód twierdził, że nabył przysługującą bankowi wierzytelność na podstawie umowy cesji. W dowód powyższego powód przedstawił umowę o świadczenie usługi (...), notę odsetkową, fakturę oraz notę obciążeniową, wystawione przez wierzyciela pierwotnego oraz zawiadomienie o dokonanej cesji. Mimo wezwania sadu powód nie przedłożył specyfikacji do noty obciążeniowej.

Pozwany wniósł o oddalenie powództwa z uwagi na istniejącą wierzytelność w stosunku do wierzyciela pierwotnego z tytułu korzystania przez tego ostatniego z jego nieruchomości.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

R. K. w dniu 20 stycznia 2012 r. zawarł z (...) S.A. w W. umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych na okres 24 miesięcy. W dniu 7 kwietnia 2013 r. wierzyciel pierwotny wystawił wobec pozwanego notę odsetkową na kwotę 1,54 zł oraz fakturę na kwotę 77,50 zł, natomiast w dniu 7 czerwca 2013 r notę obciążeniową na kwotę 513,16 zł.

Dowód:

1. umowa, k. 27-29,
2. dokumenty księgowe, k. 30-32.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo należało oddalić.

W przedmiotowej sprawie w pierwszej kolejności należało rozstrzygnąć, czy powodowi przysługuje legitymacja procesowa czynna. Zgodnie z art. 509 k.c., wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki. W myśl natomiast art. 6 k.c., ciężar udowodnienia faktów prawotwórczych, spoczywa na osobie, która wywodzi z nich skutki prawne. Jeżeli ustawa nie stanowi inaczej, tzw. onus probandi spoczywa na tym, kto przedstawia określone twierdzenia, a nie na tym, kto im przeczy. W omawianym zakresie, istotną rolę pełnią także przepisy proceduralne, kształtując zasadę kontradyktoryjności postępowania cywilnego. Art. 3 k.p.c. zobowiązuje strony do dawania wyjaśnień, co do okoliczności sprawy zgodnie z prawdą i bez zatajania czegokolwiek oraz przedstawiania dowodów. Art. 232 k.p.c. nakłada z kolei na strony obowiązek wskazywania dowodów dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Ciężar dowodu z reguły spoczywa na powodzie aż do momentu wykazania zasadności podnoszonego roszczenia (udowodnienia faktów będących podstawą żądania). Później, następuje jego przesunięcie na stronę pozwaną. Zdaniem sądu, powód, wbrew dyspozycji art. 6 k.c., nie wykazał jednakże swoich twierdzeń, a mianowicie tego, że posiada wobec pozwanego prawo do wierzytelności określonej w treści pozwu, co więcej nie wykazał, że pozwany posiadał zadłużenie względem pierwotnego wierzyciela do zapłaty określonych w pozwie kwot.

Dowodu nabycia wierzytelności z pewnością nie może stanowić dołączone do pozwu zawiadomienie o sprzedaży wierzytelności. Powód nie przedłożył bowiem umowy cesji, która dotyczyłaby przeniesienia konkretnej wierzytelności. Co się zaś tyczy wskazanego zawiadomienia z dnia 13 grudnia 2013 r., to powód nie wykazał, że zostało ono podpisane przez osobę umocowaną do reprezentowania powoda, nie udowodnił również, że oświadczenie to zostało pozwanemu doręczone. Powód nie przedstawił środków dowodowych, które czyniłyby zadość reżimowi z art. 511 kc, który to stanowi, że jeżeli wierzytelność jest stwierdzona pismem, przelew tej wierzytelności powinien być również pismem stwierdzony. Skoro zatem umowa o świadczenie usług telekomunikacyjnych została zawarta w formie pisemnej zgodnie z art. 56 ust 2 ustawy Prawo telekomunikacyjne, również dla przelewu wierzytelności konieczne było zachowanie tego rygoru.

W niniejszej zatem sprawie powód nie zdołał wykazać także, z czego wynika kwota dochodzona pozvem, ani też że wierzytelność istnieje faktycznie. Oparł się jedynie na twierdzeniu, że nabył taką wierzytelność od pierwotnego wierzyciela. Potwierdzeniem zasadności roszczenia miały być przedłożone noty obciążeniowe oraz faktura. Podkreślić należy, iż cesjonariusz nabywa wierzytelność w wysokości jaka przysługiwała cedentowi. Powód winien zatem wykazać, że zbywcy wierzytelności przysługiwała ściśle określona wierzytelność i z jakiego wynikała tytułu. Po zbyciu wierzytelności pozwany może bowiem nadal podnosić zarzuty w stosunku do pierwotnego wierzyciela.

W szczególności nie sposób zaakceptować tezy, wedle której pozwany jest dłużnikiem pierwotnego wierzyciela, tylko dlatego, że powód dysponuje fakturami VAT wystawionymi przez operatora czy umową abonencką. Powód nie przedłożył żadnego dokumentu, z którego wynika, że kwota na którą opiewa faktura odpowiada wybranej przez

pozwanego opcji usług określonej w umowie z dnia 20 stycznia 2012 r. Co się zaś tyczy noty obciążeniowej z tytułu kary umownej, powód nie wykazał czy i jaka była podstawa jej naliczenia.

Konkludując, wobec stanu faktycznego sprawy oraz zaoferowanych dowodów nie sposób uwzględnić powództwo i uznać, że wobec pozwanego istnieje zobowiązanie w wysokości wskazanej w treści pozwu i że przeszło ono skutecznie na powoda. Dołączone przez stronę powodową dokumenty budzą wątpliwości i nie pozwalają na dostateczne zindywidualizowanie istnienia i wysokości wierzytelności przysługującej poprzedniemu wierzycielowi wobec pozwanego, która to wierzytelność miałaby – jak twierdzi strona powodowa – zostać przeniesiona na rzecz powoda. Nawet jeśli uznać jednak odmiennie, to i tak powód nie wykazał zasadności żądanej kwoty.

W zakresie rozstrzygnięcia o kosztach Sąd kierował się treścią art. 98 k.p.c., który stanowi, że strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw w zakresie w jakim powództwo okazała się zasadne.